

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1561/2019
26.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Црномарковић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД за ... „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3361/18 од 14.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3361/18 од 14.01.2019. године, као о изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3361/18 од 14.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3361/18 од 14.01.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 718/18 од 18.10.2018. године, којом је у ставу првом изреке одбијен приговор стварне ненадлежности основног суда. Ставом другим изреке првостепене пресуде усвојен је тужбени захтев. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужили, за период од 01.02.2015. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 26.515,00 динара, са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 10.091,26 динара (обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 06.08.2018. године) и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 7.398,65 динара, са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 2.810,30 динара (обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 06.08.2018.

године). Ставом четвртим изреке обавезан је тужени АД „ВВ“ ... да тужиљи, за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године, исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 124.351,37 динара, са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 23.374,28 динара (обрачунате од доспелости до 06.08.2018. године) и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 31.708,50 динара, са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 5.921,71 динара (обрачунате од доспелости до 06.08.2018. године). Ставом петим изреке обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 60.599,47 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизије, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као о изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизијама као изузетно дозвољеним на основу одредбе става 1. тог члана, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом обавезани су тужени да тужиљи исплате досуђене износе накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, јер је утврђено да су у Анексу Колективног уговора за ЈП „...“ („Службени гласник РС“ број 4/06) ова права запослених само декларативно наведена. Из члана 5. став 6. тог Анекса (којим је прописано да је у вредност једног радног часа из става 1. и 2. тог члана укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, сведене на један радни час) и каснијих измена Колективног уговора (којима је само мењана вредност радног часа), не може се закључити који износ представља накнаду спорних трошкова, а тужени нису доказали да су њихову исплату извршили, с обзиром да након измена Колективног уговора зараде запослених нису увећане. Оваква одлука није у супротности са судском праксом овог суда, израженом у пресудама Рев2 2205/2016 и Рев2 2614/2016, донетим у истоветним чињенично-правним споровима, односно пресуди Рев2 1112/2016 од 28.12.2016. године по питању пасивне легитимације туженог „ВВ“ (члан 147. Закона о раду) и његове солидарне одговорности са туженом „ББ“ АД (члан 452. став 1. Закона о облигационим односима и члан 505. став 1. Закона о привредним друштвима).

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија тужених, у смислу члана 410. став 2. тач. 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизије тужених нису дозвољене.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора поднета је 23.03.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 90.000,00 динара. Поднеском од 12.09.2018.године тужила је преиначила тужбу тако што је повећала тужбени захтев, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 18.10.2018. године. Другостепена пресуда донета је 14.01.2019. године. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,4703 динара. Вредност предмета спора побијаног дела у ком постоји солидарност тужених, као вредност главног захтева у смислу члана 28. ЗПП износи 33.913,65 динара. односно 286,26 евра у динарској противвредности. Вредност предмета спора побијеног дела у односу на туженог „ВВ“ АД ... као вредност главног захтева у смислу члана 28. ЗПП износи 189.973,52 динара, односно 1.603,55 евра у динарској противвредности.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизије тужених нису дозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић